

har foretaget, bl. a. for at undersøge Forbindelsesforholdene, Kommunikationsmidlerne o. s. v. i Sønderjylland, fremsætte Ønsket om, at man, naar de Oplysninger, som Finarsudvalget har indsamlet, skal gennemdrøftes, ikke glemmer en By som Sønderborg. Man har talt saa meget om de danske Forposter mod Syd. En af de danske Forposter mod Syd er Sønderborg. Dens Opland strækker sig helt red mod Flensborg Fjord. Det gælder derfor i første Række om at faa Sønderborg knyttet saaledes sammen med den øvrige Del af Danmark, at Strømmen gaar Nord paa og ikke Syd paa. Sønderborg trænger til adskillige Ting, en ny Havn og en bedre Dampskibsforbindelse. Faaborg—Sønderborg-Ruten er en hurtig og udmærket Forbindelse, og jeg benytter derfor denne Lejlighed til at henlede saavel Finansudvalgets som den højtærede Regerings Opmærksomhed paa, at her er en Opgave, som absolut maa tages op, og som vil have sin store Betydning, netop hvor det gælder om, at Danmark faar sine Forposter i Orden, og i første Række om, at disse Forposter bliver knyttet saa nær til Moderlandet som vel muligt.

Endelig vil jeg fremsætte Ønsket om, at al den Jord, som Staten nu kommer i Besiddelse af, maa blive udstykket. Jeg har ganske vist som ovenfor nævnt læst Godsejer Lawaetz' Artikel i „Berlingske Tidende“, men det høje Ting maa tilgive mig, den tager jeg ikke saa meget alvorligt; at Kirken ikke skulde trives, fordi der rundt omkring den vokser Husmandsbrug op, kan jeg ikke faa i mit Hovede. Jeg vil derfor henstille, at al den Jord, som Staten nu ved Overtagelse af Domæner og Præstegaardsjord kommer i Besiddelse af, efterhaanden som Forpagtningerne udløber, udstykses og overgives til de sønderjyske Landarbejdere til Oprettelse af Husmandsbrug, saaledes at denne Landarbejderstand, som vel nok er den mest forarmede af den danske Landarbejderklasse og har gennemgaaet hele Krigens Uhyggelighed, faar Ben under eget Bord. Her kan man sikkert ogsaa faa Anvendelse for nogle af de Folk, som ellers daarligt finder Anvendelse, nemlig Invaliderne. Der er sikkert intet til Hinder for, at en Del af disse Mennesker, som i Krigens for en stor Del har mistet deres Førlighed, kan passe et Husmandsbrug og derved faa et rigt Indhold i Resten af deres Liv. Kravet om Retten til Jord vinder frem overalt, man kan skrive saa mange Avisartikler derom, som man vil, det vil sikkert vinde Sejr til sidst; i den

Retning har den store Socialøkonom Henry George Ret, naar han siger, at Jorden er en Gave fra Naturens Haand til alle Mennesker, den bør ikke tilhøre nogen enkelt.

Tilbage har jeg et Spørgsmaal, som angaar den højtærede Justitsminister. Det angaar Udvisningerne. Jeg havde tænkt mig, at dette Spørgsmaal kunde have været ordnet paa en mere stilfærdig Maade, men efter det Standpunkt, som den højtærede Justitsminister gjorde gældende her, synes dette ikke at lade sig gøre. Jeg forstod den højtærede Justitsminister paa den Maade, at disse Udvisninger har den internationale Kommission Ansvar for, og at Ærbødigheden for den internationale Kommission forbyder os, i hvert Fald i stor Stil, at ophæve dem. Denne Betragtning kan jeg ikke godkende, idet de Udvisninger, som her er Tale om, i hvert Fald den første Del af dem; fandt Sted under den saakaldte Generalstrejke i Sønderjylland, og de gaar udelukkende ud over Arbejderne og Arbejdernes Tillidsmænd, de er fremgaaet af et Klassehad, et Had mod Arbejderklassen, og det kan vi naturligvis ikke lade passere. De andre paa begge Sider, de, som raaber op om Fædreland og Fædrelandskærlighed ved enhver Lejlighed, var her saa rørende enige. Stortyskeren, som er Driftsbestyrer for den alsiske Kredsbanen, fandt, at det var en god patriotisk Handling at angive 3 af sine Landsmænd og faa sendt dem Syd for Grænsen; og de danske Arbejdsgivere var naturligvis ikke et Haar bedre, de løb til Myndighederne og søgte at faa dem til at interessere sig for Spørgsmaalet om at faa udvist de Folk, de fandt besværlige.

Anledningen til Udvisningerne er givet af de sønderjyske Arbejdsgivere. Indstilling er gjort af den danske Administration i Sønderjylland til den internationale Kommission, og Udvisningerne er foretagne af det danske Politi. Det er en ret drastisk Skildring, mine Klassefæller giver af disse Udvisninger. Man har hentet Folk ud af Huset midt om Natten, stoppet dem i Automobile, kørt dem bort læssevis og sat dem af paa Flensborgs Gader. Jeg vil hævde, at den danske Regering har Ansvar for, at disse Udvisninger ikke er ophævede. Og hvis det virkelig er saaledes, at Ærbødigheden for den internationale Kommission forbyder os at ophæve dem — jeg mener, de Udvisninger, som udelukkende er foretagne paa Grundlag af de udvistes politiske og faglige Virksomhed —, saa er der ikke andet for os at gøre end at gaa en anden Vej. Vi mødes om faa Dage i London med Albert Thomas, Johaux og Appleton; saa maa vi